

НАРОДНА СЪБРАНА

ВАРНА. 16 Април 1911.

Царятъ и В. Н. Събрание.

Слѣдъ обнародване въ Държавния Вѣстникъ закона за измѣнителното пѣкои членове отъ Конституцията, на изпълнителната властъ прѣдетон да издаде указъ за назначаване деня, въ който ще трѣбва да се произведатъ изборитъ за Велико Народно Събрание, защото съгласно чл. 42 отъ избирателния законъ, избирателитъ не могатъ да се събиратъ за избиране народни прѣдставители, ако не е свикани за това съ царски указъ. Тоя указъ, съгласно чл. 36 отъ избирателния законъ, трѣба да бъде обнародванъ найкъсно единъ мѣсець прѣди деня на избора, а самото Велико Народно Събрание трѣбва да се свика найкъсно 15 дни слѣдъ деня на избора, разбира се, пакъ съ указъ, приподписанъ съгласно чл. 18 отъ конституцията отъ надлежния министъръ, който приема отговорността въ случай, че се забави свикването на В. Н. Събрание съ повече отъ 15 дни отъ деня на избора. Измѣненіята на Конституцията, които Обикновеното Народно Събрание, гласува съ $\frac{2}{3}$ отъ всичкитъ членове (чл. 168 отъ конст.), ще влѣзатъ въ основния законъ само ако за тѣхъ подадатъ гласъ $\frac{2}{3}$ отъ всичкитъ членове на В. Н. Събрание (чл. 169 отъ конст.). Ако подобно болшинство не се намѣри, то въ основния ни законъ измѣненіята не ще станатъ. Споредъ нашето разбиране, дневниятъ редъ на В. Н. Събрание е ограниченъ отъ Об. Н. Събрание. Ако бихме приели, че В. Н. Събрание може да се занимава и да взема рѣшения по други въпроси, върху които Об. Н. Събрание не е нищо рѣшило, то бихме осъзнали прѣдъ нежелателни изненади, тъй като нищо не ни дава гаранция, че въ състава на В. Н. Събрание ще влѣзатъ по-напрѣдъни елементи. Ако напр. В. Н. Събрание въ болшинството си се състои отъ хора, които слѣно еж привързани къмъ монархизма, то съ единъ замахъ, биха могли да се ограничатъ правата и свободитъ на българския народъ и биха се дали на Държавния глава такива права и прерогативи, които биха се явили въ послѣдствие опасни за страната ни. Ако би се приелъ тоя възгледъ не е чудно да осъзнамъ прѣдъ слѣдното положение: В. Н. Събрание слѣдъ като прокара съ болшинство $\frac{2}{3}$ редъ ре акционни измѣненія, постановява, че за напрѣдъ никакви измѣненія въ конституцията не могатъ да ставатъ. Такова едно положение е опасно и затова нашия учредител е турилъ ограничение за измѣнение на конституцията, за да не осъзнаме прѣдъ подобни изненади. Дѣйствително, В. Н. Събрание е върховна властъ, но то черпи правата си отъ Конституцията и се подчинява напълно на она редъ, който е изработенъ отъ Учре

дителното Събрание, което стои надъ В. Н. Събрание.

Споредъ основния ни законъ В. Н. Събрание не може да бъде разтурвано отъ Държавния глава, затова че еж се избрали лица, които не му се правятъ, защото чл. 136 отъ Конституцията, който дава това право на Държавния глава, не се отнася и за В. Н. Събрание, а ежщо тъй не може да забавя за сѣданията на В. Н. Събрание, както това може да стори съ Об. Н. Събрание, съгласно чл. 135 отъ Конст., който членъ ежщо не се отнася и къмъ В. Н. Събрание (вижъ чл. 147 отъ Конституцията). В. Н. Събрание се открива и закрива щомъ си свърши работата, за която е свикано (чл. 146 отъ конст.). Рѣшеніята на В. Н. Събрание, взети въ единъ или другъ смисълъ, не подлежатъ на княжеско утвърждение, което се вижда отъ чл. 147 отъ Конституцията, къмъ който не се отнасятъ чл. чл. 45 и 118 отъ конституцията. Нѣщо повече, Държавниятъ глава не може да има никаква намѣса въ В. Н. Събрание. Неговото участие по измѣненіето на Конституцията се свършва съ издаване указа за опрѣдѣлене датата, когато трѣба да бъде свикано В. Н. Събрание. Държавниятъ глава нѣма право да отваря В. Н. Събрание лично или пъкъ да поръчва другиму да стори това отъ негово име. В. Н. Събрание се отваря отъ най стария между прѣдставителитъ, съгласно чл. 145 отъ Конституцията; нито пъкъ Държавния Глава има право да държи нѣкакво слово, на което В. Н. Събрание да отговаря, като прѣдставя нѣкаквъ адресъ за отговоръ. Че това е така, се вижда отъ чл. 147 отъ конституцията, въ който се изреждатъ кои членове се отнасятъ и къмъ В. Н. Събрание, а въ тоя членъ нѣма членове 130, 133 и 134 отъ Конституцията, които говорятъ за отваряне и затваряне на Об. Н. Събрание, за тронно слово и за отговоръ на тронното слово. Влѣзъ отъ това, тронното слово се явява въ В. Н. Събрание излишно и затова, защото въ него, съгласно чл. 133 отъ Конституцията, се описва положението на държавата и се показватъ проектитъ и прѣдложеніята които ще има да се разглеждатъ въ събранието. На всички е ясно (по чл. 146 отъ конст.), че В. Н. Събрание се свиква за измѣненіе нѣкои членове отъ конституцията и нѣма защо въ него да се описва съ нѣкаква рѣчь положението на държавата и да се показватъ проектитъ, които ще има да се разглеждатъ въ В. Н. Събрание, нѣма защо Фердинандъ да се явява и да държи тронно слово, нѣма защо да се избира комисиия за написание отговоръ на това слово и да се поднася нему — всичко това е излишно и непрѣдвидено за В. Н. Събрание. Влѣзъ отъ излишнитъ разходи, които ще станатъ съ това, но съ ливането на Фердинанда въ В. Н. Събрание голѣма частъ отъ народното прѣдставителство се поставя подъ възпиранието на Държавния глава, а

съ това и не може да изкаже свободно своето мнѣние по убѣждение и съвѣтъ. Държавниятъ глава, кога заеждава В. Н. Събрание, трѣбва да си стои въ двореца или ако иска да приежтствува, може да стори това, като външно лице, по ако трима нар. прѣдставители прѣдложатъ да не се пущатъ въ В. Н. Събрание външни лица и по висшегласие това се рѣши, а подобно рѣшение трѣбва да бъде взето при затворени врата (чл. 100 отъ конституцията), то Фердинандъ е длъженъ да се отеграни отъ В. Н. Събрание, за да не указва никакво влияние. Извѣстно е, на и отъ дневницитъ се вижда, че въ 1893 год. когато се измѣнила Конституцията, Държ. ни глава се е намѣсилъ въ В. Н. Събрание, присвоилъ си права, каквито не му еж дадени отъ основния законъ, но намѣрили еж се управници, които не еж некал да кажатъ на Държ. глава, че когато В. Н. Събрание заеждава, той работа тамъ нѣма. Съ участието си Фердинандъ е спомогналъ за прокарване на редъ реакционни измѣненія. Трѣбна още да забѣлжимъ, че явяването на Фердинанда съ свита и обкръженъ отъ въоръжени лица е противно на чл. 102 отъ Конституцията, освѣтъ ако това пожеласъ събранието по висшегласие. Членъ 102, който о приложимъ и къмъ В. Н. Събрание гласи: „Никой съ оръжие не се пуща въ залата на заежданіето, нито въ зданието, дѣто е събранието. Военни стражи и въобще въоръжени сили не трѣбва да се турятъ ни при вратитъ на залата на заежданіето, ни въ самото здание, ни близо до зданието, освѣтъ ако Събранието по висшегласие само пожеласъ това“.

Но ще смѣятъ ли дневнитъ управници да се противопоставятъ на желанието на Държавния Глава да отвори лично В. Н. Събрание и да държи рѣчь въ него? Ще пожеласъ ли Фердинандъ, въпрѣки запрѣдението на Конституцията, да отвори и затваря В. Н. Събрание, слѣдъ като му е напоменено, че не му е мѣстото тамъ? Ще поерѣщатъ ли той съ хладнокрѣвие една демонстрация, направена отъ нар. прѣдставителство, за несназване прѣдписаніята на основния законъ, въ който Той се е клѣлъ, при ветъване на прѣстолъ? Дневнитъ управници „бордитъ“ противъ личния режимъ, които на дѣво и на дѣно викаха противъ демократитъ, че служели единствено на Фердинанда, ще смѣятъ ли да се противопоставятъ на принципитъ на Княза, ще показатъ ли, че служатъ на народа или на Държ. Глава, това еж въпроси, на които ще ни отговори бъдещото. Ние отъ сърце, жезаемъ, да бранятъ народнитъ правдини и ако тѣ въ това направление сполучатъ, народътъ ще ги възнагради, но щомъ тѣ се показатъ тъй щедри къмъ Фердинанда, каквито еж биле прѣди години, то ние, а заедно съ насъ всѣки, който бѣи за народнитъ правдини, ще отираваме справедливо нашитъ нападки тѣмъ, като имъ казваме право въ очитъ това, което

ще бъде гибелно за страната. Нека, проче, всички бъдемъ будни за запазване правата на народа и на всѣко домогване отъ страна на Фердинанда, въ ущърбъ на народа, да се противопоставяме смѣло и енергично, безъ да ни стрѣка нищо. Нека съ вѣра въ себе си продължаваме борбата за запазване и записване на народнитъ правдини.

Хр.

Думи и дѣла на Демократическата партия.

VIII.

Като говорихме въ миналата си статия за финансовитъ реформи на демократическото правителство и партия, заебгнахме и реуернитъ на друга една държавна област, уредабата на която всѣкога демократическата партия е имала присърце. Тази областъ е строителната политика на държавата, чийто главенъ реуеръ е пѣтнитъ данѣкъ. Ако пма областъ въ държавното ни управление, която да се е развивала най-слабо, ти е строежитъ въ държавата, особено пѣтницата и съобщениитъ. Очебнеца е разликата въ това отношение между нашитъ пѣтница и тѣя на сѣвернитъ ни съсѣди. Малкото желѣзни пѣтница, и още по-малкото и разрушени шосета ни посочаватъ сходаството съ пѣтницата въ Отоманската империя и въобще некултурния ориентъ. Не по-добъръ е и положението на другитъ съобщителни сѣдства, и на общественитъ държавни сгради. Съ хиляди и милиони левове държавната плаща за наеми, когато съ ежцитъ пари можеха да се погасяватъ грамадни капитални вложени въ държавни постройкитъ. Ежщо така всѣка година се събира по 7—8 милиона лева пѣтентъ данѣкъ, които ако се хорчеха за пѣтница, пѣтницата ни мрѣжа пѣше да е почти довършена. Но какво е било положението прѣди демократическата партия да дойде на властъ? Много малко внимание се е обръщало на строителната политика и строежитъ еж интересували властницитъ, до токова, докогато могатъ да имъ доставятъ добри гешефти.

Събираниитъ пари за пѣтница съвѣмъ не еж отивали по прѣдначеніето си, а само малка частъ отъ тѣхъ (отъ 6—7 милиона годишно, харчело се е за пѣтница само 6—700,000 лева) е била употребявана за поддръжане пѣтницата мрѣжа. Останалитъ суми еж разходвани за други държавни нужди, гдѣто има възможностъ за по-голѣми крапки. Строежитъ при това еж се вършели съ огледъ не на обществени нужди, а на лични, или групови интереси. При тѣя строежи често пѣти еж прахосвани немислено държавнитъ суми и въ това отношение трѣбва да се признае палмата на първенството у дневнитъ властници Народницитъ, во главѣ съ своя подшевъ, бивши и сегашенъ министъръ на финанситъ. Споминатъ си всички лудото

прахосване на десетки милиони, за да се строи въ народнишко врѣме тѣй нарѣчената паралелна линия въ Тркия. Зарониха се въ земята грѣшититъ български милиони, за да свидѣлствуватъ и днесъ безумието и алчността на тогавашнитъ управници, на единъ отъ които тоже днешенъ министъръ властораздавачъ е прикачилъ симпатичния епитетъ „крадецъ“. Въ другитъ държавни строежи народницитъ еж се грижили изключително за тѣлѣнитъ гешефти около имъ, но и за нѣкакво обществено благо, непознато въобще на нашия народнякъ. Достойни тѣхни заместници еж вагонджитъ и хамбарджитъ съ приежди на гърба си отъ държавния ежъ либерали прѣвъ 99—900 година.

Не пмъ отетжниха обаче и етамболитѣ съ еонитъ Хазачевци, които еж еж приготвили добри гешефти съ прѣдприемачитъ на държавни пѣтница и въобще строежи. Извѣстно е при това какъ, за да се облагодѣлствуватъ пѣкои лица, се прокари прѣзбалканската линия прѣвъ Борунцица, а по прѣвъ Халинъ-боазъ, отъ гдѣто бѣше най-удобно най-сѣтено. България бѣ прокивѣла цѣли 30 години свободно животъ, обаче за съобщениитъ си е направила много малко и който се е движилъ по селата е бивалъ свидѣтел на грозни терзания и мъки, причинявани на нашия селенитъ отъ липсата на пѣтница, особено въ кално врѣме. Демократическата партия, която съзнаване грамадното значение на съобщениитъ за добри ни държавенъ върежъ, още въ програмата си е прокламирала голѣмитъ грижи, които хора милѣщи за доброто на българския народъ, трѣбва да помагатъ за неговитъ обществени строежи и въ декларацията си отъ 24 Априлъ 1908 год. въ особена точка VII оповѣсти на народа, чрѣвъ своето правителство, че ще положи тѣя особенни грижи къмъ държавнитъ строежи, като нагоди строителната си политика въ хармония съ економическитъ условия на страната и финансовитъ сѣдства на държавата ни. Още при поемането на властѣта демократическото правителство, съзирайки нечети сѣдѣли въ отдаване на търгъ прѣдприятіето за постройката на желѣзопѣтната линия Мездра — Вратца — Видинъ, останалъ върху Рачо Петровъ, уничтожи тѣрга и при новото му отдаване енеси на държавата около два милиона лева. Демократическата Камара ревизира сума рекламации на орѣдиремачи, напр. Данидовъ и С-не и ги отхвърли като незаконни, макаръ и признати отъ прѣдшественицитъ ни.

Но друго, отъ много по-голѣма важностъ народноползено дѣло пзвърши демократическата партия на властъ. У насъ чужди компании имаха около 400 километра желѣзопѣтна линия и то най-жизнената въ градината на отечеството ни Южна България. Българскитъ народъ бѣ грозно измѣчванъ отъ тѣя алчни за злато чужденци и тѣ поставяха три пѣти по-високи тарифи

от тия на държавните ни железници. Безъ никакъв контрол тѣ бѣха държава въ държава и единъ денъ нашата национална сигурност бѣше силно заплашена, защото сѣхитѣ тия железници въ наша територия щѣха да услужават на турската войска. Демократическата партия, съ риекъ да ни наричатъ европейцитѣ дивы азиатци, съ сила тури рѣка на тѣзи чужди орждия за тормозъ на търговията ни и въпрѣки силнитѣ протести и заплашвания не ги отстъпи, а изплати стойността имъ около 40 милиона лева. Тукъ му е мѣстото да отбѣлѣжимъ голѣмия ентузиазъмъ на тракийци, при посрѣщане на първия български трень, каранъ отъ войници и жестокиѣ борби, които се водятъ даже въ културна Франция за да се направятъ железницитѣ само държавни пѣтица, но капиталиститѣ не тѣй лесно ще отстъпятъ. У насъ обаче намѣриха се партии, които оседиха постажката на правителството. Народницитѣ, напр., и днесъ лѣжатъ, че тѣ само 24 милиона щѣли да дадатъ за линията, а пѣкъ демократитѣ дали 40 милиона. Трѣбва само този въпросъ да имъ се отправи: защото не ги купихте? Нали защото щѣхте да купите само експлоатацията на линията, а собствеността трѣбваше да измолвате отъ султана? Ами какво щѣше да стане съ линията, слѣдъ като изтече концесионния срокъ? Кому щѣше да се прѣдаде?

На всички тия въпроси народникътъ щѣше да мига, обаче българскиятъ народъ знае, че ако и да сѣхадени 40 милиона за 400 километра линия, това е много ефтино и при това ползитѣ за народа сѣхграмидни. Даже прихода отъ тази железница за държавата слѣдъ като се покриятъ разходитѣ и погашенията за дълга надминава съ 2 милиона, значи и държавния бюджетъ, вмѣсто да се обрѣмени, както лѣжатъ безсѣмѣстнитѣ наши противници, се облѣгчава съ тия 2 милиона лева. За да гарантира правилния развой на пѣтното дѣло, демократическата партия измѣни закона за пѣтицата, като постанови щото събираното отъ пѣтния данѣкъ да се харчи само за пѣтица. Благодарение на това измѣненне, ще сме свидѣтели на бързото увеличаване на пѣтицата. Отдадени сѣх при това на прѣдприемачи и на изучаване маса линии, съ които се щѣли улѣбняване на съобщенията за нашия народъ. Увеличени сѣх сѣхщо твърдѣ много телеграфнитѣ и телефонни станции и линии. Измени се закона за благоустройството, като се дава най-справедливо разрѣшаване за регулациитѣ въ градове и села; продължи се срока на сѣхитѣ до 1918 год. въ селата и 1914 г. въ градоветѣ. Прокара се и една много важна реформа за облагане съ данѣкъ празнитѣ мѣста въ градо-

ветѣ, гдѣто разни богаташи спекулантѣ ги купуватъ само за търговия и съ това твърдѣ високо повдигатъ цѣната на градскитѣ мѣста. Приеха се закони за постройка на казарми и училища, гдѣто до сега гинѣха дѣцата и синоветѣ на българския гражданинъ и селенинъ отъ неопицема мизерия въ помѣщенията. По отношение на строителната областъ въобще демократическата партия извърши много повече отъ обѣщаното въ декларацията ѣ, между които не трѣбваше да се изпусне и особеното етаповице на държавата, което се създаде отъ партията къмъ българското Параходно Д-во. Жалко е, договора, който се гласува въ посѣдната сесия нѣма врѣме да се сключи съ Д-вото. Ще чакаме какво ще направятъ противницитѣ ни. При липса на мѣсто въ вѣстникарска статия ние си праваме да изброяваме до тука дѣлата на партията по отношение съответствующето обѣщане въ декларацията и се питаме. „Изгнѣе ли поне единъ отъ безсѣмѣстнитѣ ни противници да критикува тия дѣла?“ Напраздно ще чакаме отговоръ. На всѣка крачка само хули и нищо по-вече.

R.

ДОПИСКИ.

До Господина Редактора на в. „Народна Сила“.

Тукъ.

Моля, господине редакторе, дайте гласност на слѣднитѣ нѣколко реда: „Свободенъ гласъ“ въ брой 8-й отъ 13 мартъ п. г. въ бѣлѣжикитѣ си подъ заглавие „Услугата на в. „Свѣтланица“ задалъ и това пи-тапе:

Учителката М. С. не е ли изхвърлила по миналата година изъ провореца сопата, когато се задалъ изъ портитѣ министерскиятъ пратеникъ Д?...

Понеже незнаехъ кое лице се ви-зираше съ пинциалитѣ М. С. и за да не ставатъ недоразумения отпослѣ, азъ отправихъ запитване къмъ редактора на поменатия вѣстникъ върху лицето и макаръ, че писмото ми бѣ прѣпоръчано съ обратна разписка, която отдавна получихъ съ подписѣтъ му, той нѣмá добрата воля въ името на истината да отговори. Мѣлчанieto му ме принуди да мисля, че той твърди, какво визираното лице въ брой 8-й съмъ азъ. Изпратихъ и опровержение, но и то се не напечата.

Цѣлѣта на пасажитѣ и на мѣлчанieto е много ясна: 1) да се урони авторитета на учителката прѣлъ обществото на което е при надлежала и принадлежи тя и

2) да се накаратъ още отъ сега, макаръ и сѣхтно дѣтскитѣ душици да изпитатъ чувството на несправедливостъ и лѣжа, когато чуватъ въ домѣтъ да се чете за онази ко-

то имъ е била въ продължение на четири години кумиръ. Нека се има прѣдъ видъ всѣкогъ, че дѣцата се формиратъ по-нашъ образъ (родителски, учителски и обществени) и подобие; ние служимъ на тѣхъ за позитивъ, който се отне-чатва въ тѣхната крайно нежна, впечатлителна, пластична природа. Съ бързината на моментална фотография то събира въ себе си всичко що се говори и върши; маниеритѣ и характеритѣ на околнитѣ му дѣйствуватъ. Коя дѣтека вѣра въ истината нѣма да се разруши при прочитанieto на такава измислица? Да, измислица повтарямъ, защото:

1) Не само по миналата година, но никога прѣлъ дѣтскитѣ си ка-то учителка не съмъ си служила съ сопъ.

2) Никога като министерски пратеникъ Д. не е идвалъ въ нашето училище — фактитѣ сѣх на лице. За други случаи редакторътъ на в. „Св. гласъ“ показва книги като сиравочници. Е добръ ние имаме ревизна книга нека дойде и про-вѣри вѣрността на казаното и

3) ако азъ съмъ си служила съ сопъ, защо ли пѣкъ ще я хвърлямъ когато видя Министерския пратеникъ Д? Та той ме много добръ познава като учителка — билъ ми е инспекторъ и въ продължение не на година, двѣ, три, а на цѣли петъ години неговитѣ двѣ дѣца сѣх били мои ученици.

Цѣлѣйки високо своето човѣшко достоинство, своя авторитетъ ерѣлъ обществото въ което живѣя и святостъта на призванieto си, азъ некамъ въ името на истината и правдата редактора на в. „Свободенъ гласъ“ да оттегли голѣмата обидъ отправена ми чрѣвъ вѣстника.

Варна, 12 април 1911 г.

Съ уважение:

Мария Славова

народна учителка.

До Редакцията на в. „Народна сила“

Тукъ.

Господинъ Редакторе,

Въ брой 25 отъ 2 того на поч. Ви вѣстникъ, на 3-та страница, колона II, сте станали жертва на ниски хора, и сте помѣтели едно много лошо антрифиле подъ насловъ „Прѣдизборни Похвали“, дѣто недостойно се засяга моята личностъ като Началникъ, па ако щете и като човѣкъ. Азъ добръ познавамъ законитѣ въ страната, та не съмъ азъ, който ще ги тѣпча. Съдържанието на цѣлото антрифи-ле отъ край до край е невѣрно. Заявявамъ Ви, Г-нъ Редакторе ни-що подобно не е ставало, и до гдѣто съмъ азъ тукъ началникъ, вѣр-вамъ, ще бждете свидѣтели, нѣма да допуена подобно нѣщо въ моята дѣйностъ.

Но никому и никдѣ не съмъ

искалъ такива пѣща, а камо ли да искака подобни желания и закани. Да, хора отъ селата идватъ, но за работа. Не се занимавамъ съ та-кива ниски работи.

Гражданството има право да сѣхди дѣлата на публичнитѣ органи, но азъ смѣтамъ, че то трѣбва да дава вѣра на разни непристойни слухове, само когато това е вѣрно, а не тѣй както е случая сега.

Проче, приемоте моитѣ почи-тапия.

Варненски Окол.

Н-никъ: *Конст. Нефтяновъ.*

Изъ столичния печатъ.

По-подли и по измѣнителски врѣ-мена не сме приживѣвали.

На уводно мѣсто въ в. „Кам-бана“ брой 1214 отъ 6 т. м. ерѣ-щаме статията подъ горния над-словъ, която помѣтваме изцѣло:

Ние писахме още когато се съ-ставяше коалиционното правител-ство, че ако не бѣше се състоялъ приема на князь Фердинанда въ виенския дворъ, нѣмаше да има и криза; ако не бѣше наложено на княза да поиска оставката на пра-вительството, той не щѣше да я иска

А некаха отъ княза да махне демократитѣ, защото смѣткитѣ на дипломатитѣ на Русия и Австрия, които сега пакъ дѣйствуватъ съ-гласно на балканитѣ, изискваха да се върже въ тоя моментъ Бълга-рия, да матъне съвършено по турския въпросъ; тия смѣтки изи-скаха да бжде оставена Албания на унищожението на турекитѣ ор-ждия тѣй, като въ 1903 биде опустошена Македония; тия смѣт-ки изискваха да се остави Турция още извѣстно врѣме свободно да мачка и души собственитѣ си на-селения, безъ въ това врѣме ни-коя отъ заинтересуванитѣ малки балкански държави да смѣе да из-влече ползи за себе си, ползи за свободата и независимостъта на пародитѣ, населиващи Балканския полуостровъ, ползи за културата и цивилизацията въ цѣлия близѣкъ изтокъ.

Че ние имаме пѣлно право днесъ се доказва, тѣй да речемъ, доку-ментално.

Орденитѣ и отличията, като прѣд-метъ безъ особена пазарна стой-ностъ нѣматъ никакво значение. Обаче, като символи, тѣ не сѣх безъ цѣна за ония, които ги даватъ и за ония, които ги получаватъ.

Лентата на ордена връзва мо-рално притежателя ѣ; орденътъ за суетливитѣ и безумни високопо-ставени хора е една „светиня“, за която тѣ и прѣдательство извърш-ватъ — къмъ минало, къмъ народъ, къмъ семѣйство, споредъ лично ститѣ и обстоителствата.

Защо Фердинандъ получи орде-нътъ „Златното руно“? Това ни

казаха самитѣ нѣмски вѣстници. Той не можеше да го получи, ако не бѣх викалъ на властъ доказани прѣдатели и изменници на своето отечество.

Но официоза на виенското въп-шно министерство сега ни съоб-щава и нѣщо повече.

Прѣвода е точенъ, цитатѣтъ е автентиченъ. Ние канимъ всѣки добъръ българинъ да прочете съ особено внимание слѣднитѣ редо-ве изъ „Die Information“:

„Българекитѣ царъ Фердинандъ стана кавалеръ на Ордена на Злат-ното Руно. Прочее, той си постиг-на цѣлѣта; върхътъ на неговитѣ желания бѣше да получи тая де-корация, която го приравнява съ архидуцитѣ отъ Хабсбургския домъ. Когато бѣше дребенъ хусарски офицеръ, подиграваха се съ него... и съ амбицията му. Отъ тогава насамъ г-нъ Фердинандъ Кобург-ски измина много пѣтъ и дости-на, благодарение грациозността на нашия императоръ и кралъ, това високо отличие, слѣдъ като въ по-слѣдната ауденция при него обѣща да прѣхжне зловрѣднитѣ си ин-триги въ Македония. Царъ Ферди-нандъ тѣй често ни е измамвалъ, тѣй често е минавалъ подъ покрови-телственното крило на нашитѣ противници, щото за винаги у насъ е останало едно чувство на недо-вѣрие къмъ него, защото изоби-цо, слѣдъ като е използвалъ милоститѣ, дарени нему отъ нашия монархъ или отъ страната ни, той е показ-валъ своята безпримерна непри-ятелностъ и е обрѣщалъ оржжие-то си и народа си противъ насъ и въ полза на политик. на наши-тѣ врагове. Нека се надѣмъ, че ще се научи най-послѣ да цѣни добринитѣ нашия суверенъ, и че въ визитата, която му прѣдстои да направи, за да благодари — той ще даде гаранции по-сѣхществени и по лойялни за въ бждаще. Той не трѣбва да забравя, че като оста-ва привързанъ на Австрия, ни-що нѣма да изгуби; той би билъ винаги на страната на по силни; а знайно е, че Фердинандъ Бълга-реки не познава други интереси, освѣнъ личнитѣ си“.

Земледѣлческата партия и правителството.

Отъ в. „Камбана“ заемаме ци-тираното изъ „Земледѣлческо зна-ме“, което като разгледя декларацията на правителството казва:

„Новото кождерско правителство декларира, че щѣло да въведе адми-нистративнитѣ сѣхдилища. Спрѣмо това изявление може да се прило-жи характеристикната народна по-говорка: „всичко Мара втасала, са-мо гащитѣ си не опраза“. Коте-рийнитѣ бѣлгарски правителства омѣрсеиха истинското българско пра-воеджие, та ще оставятъ дѣйствио онова, което строго погледнато, не би трѣбвало да сѣхществува въ една добръ уредена държава, защото на

Да подкрѣпимъ Варненско-то Археологическо д-ство.

Това дружество съществува отъ 1901 год. усѣтътъ му е утвър-денъ прѣвъ 1902 год., а отъ 1906 год. е започнало да печати свои издания — отчетѣ и извѣстия на дружеството. Основателитѣ на по-слѣдното, сѣх се въодушавявали отъ единъ чисто наученъ инте-ресъ и отъ любовъ къмъ истори-ята на варненския окръгъ, за което свидѣтелствуватъ самиятъ уставъ и съдържанието на отпечатанитѣ вече петъ отчета и четири павѣ-стия. Въемоте на рѣка тия изда-ния и вие не ще ги оставите до-като ги не прочетете, поради ув-лекателността на съдържанието имъ; Вие нѣма и да избѣгнете на-оня чисто наученъ интересъ, който тѣ у всѣки по просветенъ човѣкъ събуждатъ и който, собствено, и дружеството има за цѣлъ съ тия издания да пробуди. Нѣ колцина сѣх чели тия издания, колцина сѣх

се заинтересували отъ онова, що е блику до тѣхъ — отъ историята, миналото на градѣтъ, селото и окръгъ, въ който живѣятъ! Справод-ливо сѣх проприя единъ чужденецъ (Dr. F. Krauss) ни прави уверѣтъ, че ние, българитѣ, най-много оби-чаме да се занимаваме, както въ политиката, така и въ науката, съ най-високитѣ задачи на човѣк-чеството — То е тѣй естивно и ху-баво изгледа! А нашето, онова що тѣй тѣсно е свързано съ на-шето минало и бждаще, оставиме прѣзрително на страна Поради тая наша слабостъ, ние имаме въ на-шата книжнина много нѣщо за-чуздото, за разнитѣ теории и хи-потези, за Индия, за Африка, а за историята на България твърдѣ малко, за нашитѣ стари инетитутѣ, за нашата стара култура — почти нищо. Поради това, ние оставихме чужденцитѣ да прѣнесатъ въ св-ропейскитѣ музеи много цѣнни старини, които днесъ наши учени отиватъ да изучаватъ тамъ или на репродукции ги доставятъ въ на-

шия музей; Поради това много страни отъ нашия семѣнтъ, общо-ственъ животъ, разни обрѣди и обичаи, останаха неизучени — тѣхъ изчезнаха, безъ да се удостоитъ съ единъ отъ насъ наученъ погледъ!

Цѣлѣта на Варненското архео-логическо Дружество, спорѣдъ уста-ва, е да издирва, съхранива и изу-чава памѣтницитѣ на миналото на варн. окръгъ и сѣхѣднитѣ му стра-ни. Отъ старинитѣ се образува варн. окръженъ музей. За пости-гането на своята цѣлъ, дружество-то е енергично стѣпвало и е на-правило значителни успѣхи. За из-дирването на старинитѣ то е само правило пѣколко разкопавания и съ внимание събира онова що жи-телитѣ отъ окръгъ сѣх сами намѣ-рили. Музеитѣ на дружеството е богатъ съ старини отъ разни епо-хи на окръгъ. Правени сѣх и изу-чвания на старинитѣ. По важни материали, печатани въ отчетитѣ сѣх: Старата Варна (планове, гроб-ници, римската кула, „Богданъ-

ченмеев“, подземия, основаването на градѣтъ, происходъ на името Варна, старото название — Одесосъ, стари селища около сегашния градъ, старини отъ прокопанния между мо-рето и езерото каналъ; Алажа-Мѣ-настиръ; община рѣка Девния; с. Аврепъ; с. Шабла; Месемврия; „Елеме-баиръ“ при с. Невша; На-селението на с. Кестричъ; сѣхщо на с. Чаушкитѣ; гр. Провадия; с. Т.-Арнауларъ; Каварна; Нови-Пазаръ; Абоба-Палека; Черно-мо-ре и пр. Издадени сѣх петъ отчета, а извѣстия само четири, защото първиятъ отчетъ има и характеръ на Извѣстия, — той съдържа всичко, що прѣвъ годината е било събрано, изучено и излѣдвано.

Първата книга извѣстия съдър-жа: „Сражението при Варна прѣвъ 1444 год.“ — 2 интересни и важ-ни изложения за посѣдниятъ опитъ на западното християнство да не-пѣди турцитѣ отъ България. Тоя опитъ свършилъ съ несполука, хри-стиянскитѣ войски сѣх били разбити и прѣдводителя имъ, Поляшкия и

Маджарски кралъ Владиславъ III, е билъ убитъ близо до Варна. Султанъ Мурадъ, който приехъ-ствувалъ на сражението, ка-то му поднесли главата на Краля Владислава, заповѣдалъ да поста-вятъ на мѣстото, гдѣто билъ по-слѣдния убитъ, единъ стѣлпъ съ надписъ. Прѣвъ 1838 год. при Варна е имало още едно сраже-ние — между руситѣ и турцитѣ, което се свършило пастилно за първитѣ — руситѣ прѣвзели Вар-на. Въ честъ на тая побѣда и за да увѣковечи паметта на Владисла-ва, Царъ Николай I, който самъ приехъствувалъ при прѣвземането на Варна, заповѣдалъ да се поста-ви паметникъ въ Варшава. А въ кримската война — 1856 год. — поляци, които служили въ тур-ската армия, поставили единъ гра-нитенъ паметникъ (obeliskъ) на една отъ могилитѣ „Мошеан-тене“ до с. Пашакитѣ, който обаче слѣдъ нѣколко дена отъ планари билъ разрушенъ Варненското археолог. дружество, за увековѣчаване па-

гавза въ областта на правосъдието и парламента. Но, нали е тръбвало „новото“ правителство да излъже с нѣщо ново, глупоститѣ сж позволени...

Новата българска Кортеса ни обещава, че щѣла да разшири пропорционалната изборна система. Допущаме че народничитѣ и цанковиститѣ, слѣд като дойде врѣме да напуцатъ властта, ще направятъ нѣщо и въ това отношение, съ единствената цѣль, да заставятъ своитѣ замѣстници да разрушатъ направеното и да повърнатъ старитѣ изборни порядки, които сж най изгодни за политическитѣ котерии. Съ други думи казано, новото правителство, за да убие идеята за пропорционалното избирателство, може да изакробателствува нѣщо въ това отношение. Да върваме въ противното, би значило да допущаме, че е възможно циганина да направи отъ прѣшеното млѣко квасено.

Хроника.

Тукашната демократическа организация капи членоветѣ си на партийно събрание, което устройва на 17 т. м. нѣдѣля 10 часа сутринта въ зала „Съединение“. Дневния редъ на събраниято е:

1). Рѣчь отъ прѣседателя на организацията Никола Кжневъ, върху значението на прѣдстоящитѣ избори за Велико Народно Събрание.

2). Разглеждане проекта за съставянето на градеки участъкови бюро.

3). Приемане новия уставъ за устройството на демократическитѣ организации въ окръга.

Желателно е щото всички членове на организацията да присѣствуватъ на това важно събрание.

За Българското Т. П. Д-ство.

Нѣщо „като отговоръ“ ни донесе „Варненски Тѣрг. Вѣстникъ“, брой 425. Нѣ съ „отговора“ си той вѣстникъ издава гузноста на пословичния любител на медъ съ пчела върху шанката си. Въ миналия брой на вѣстника си по работитѣ на Б. Т. П. Д-во ние не именовахме вѣстника, който подъ влиянието на парична субсидия дава венцехвалебни уводни статии за „новоизбрания“ управителенъ съвѣтъ. Гузнитѣ събратѣ се обади, но съ една тартофска прѣсторе-

ност, че разбратъ какво нашитѣ порицания се отнасятъ за избирането отъ прѣдставителя на държавата за членове на управителния съвѣтъ чисто-крѣвни властувачи народници а не отъ други партии. И се мжчи, той вѣстникъ да убѣди вежкия, па и себе си, че и демократическия управителенъ съвѣтъ билъ избранъ „досущъ по сжщия начинъ“. Това е една лѣжа, колкото добела толкова и глупава употребена. Ние казахме и повтаряме, че понеже въ дневния редъ съдържащъ се въ поканата за събраниято на акционеритѣ нѣма въпросъ за уволнение на управителния съвѣтъ, то съ постановеното уволнение на тоя съвѣтъ въ сжщото това събрание е нарушена яената и категорична наредба на тѣрг. законъ (чл. 184), както и самия дружественъ уставъ поради което сждътъ ще трѣбва да касира избора, като отмѣни запрѣтеното отъ закона рѣшение. А „Бѣлг. Тѣрг. Вѣстникъ“ ни отговаря, че и другитѣ до сега тѣй постъпвали. Това не е истина: управит. съвѣтъ въ властуването на демократитѣ е избранъ съ строго спазване дневния редъ, а народничитѣ не искаха да знаятъ за никакъвъ редъ и законъ. Дневниятъ редъ почитатъ въ акцион. събрания дори разни абаджийски и общарски дружества, та твърдѣ прискърбно е да гледаме башибозуклуди въ едно Бѣлг. Т. П. Д-во, съ толкова широкъ общественоекономически интересъ. Само общ. интересъ сж имали и иматъ прѣдъ очи демократитѣ, а не личното облагодѣтелстване, което търсятъ народничитѣ и което ги заставлява, за да нарушаватъ тѣрг. законъ.

Въ „отговора“ си „В. Т. В.“ самопризнава, че за новоизбрания управ. съвѣтъ казалъ хубави думи, защото новоизбраниятѣ били и действителни акционери на дружеството и че като такива щѣли да иматъ работитѣ по-присърдце. Ние не знаемъ, че имало два вида акционери, но това което знаемъ, то е съвѣтъта на избрания, който той проявява въ своитѣ управнически дѣла. Ние знаемъ действителни акционери, които сж се избирали за управници изключително за лични облаги, като на примѣръ: да рекламиратъ търговската си фирма и да увеличаватъ нейния кредитъ съ титлата: „Членъ отъ управителния съвѣтъ на единственото Бѣлг. Тѣрг. Парак. Д-во“; въ частнитѣ си търговски работи да пътуватъ безплатно съ венчки параходи и желѣзници въ свѣта;

да отиватъ въ загранични командировки срѣщу тѣлсти дневни, за разни ремонти и боядисвания на параходи, за които вмѣсто 14,000 лева, плащатъ се 70,000 лева; да се купуватъ параходи съ цѣли и каквито плащатъ за смѣтка на държавата само цариградскитѣ наши и адмирални. И венчко това сж втрѣпили *действителни акционери* каквито „В. Т. В.“ възхвалява. Ето това сж редъ красиви народнически дѣла въ Бѣлг. Тѣрг. П. Д-во, за които възхваляванията на „В. Т. В.“ не сж достатѣчни, а заслужаватъ хвалебнитѣ пѣсни на народническия лейбъ-органъ.

Конвулсии.

В. „Свѣткавица“ напомня болникъ, който страда отъ истерия. Въ мжчителни конвулсии се мѣта ту тукъ ту тамъ, жбжи се, свива се, сѣрди се, гърчи се като прѣмазанъ червей, но като истински нещастникъ съ безсилието си възбужда само съжаление. Въ послѣдния си брой този мъртавъ листъ си въобразилъ, че е изразителъ на „разумнитѣ и съзнателни граждани“ и въ това си качество е поискалъ да ухапе варненския общински демократически съвѣтъ. Но доста е да се прочете само антрефилето, за да се види, че в. „Свѣткавица“ има пакъ принадлежъ „Варненския общински съвѣтъ, пише „Свѣткавица“, се състои отъ хора безъ стимулъ за *велики и модерни начинания*.

Може ли да се измисли по класическа глупостъ отъ това, — то е перлъ на блядословие. Варненскитъ общин. съвѣтъ е скромненъ и никога не е прѣтендиращъ за „*велики начинания*“, а за „*модернитѣ*“ тѣ сж оставени на хората около „Свѣткавица“ да ги осжществятъ. За демократическия общински съвѣтъ е достатѣчно, че той успѣ да построи водопровода на града, че отдале направата на канализацията, че е обавилъ тѣргъ и ще инсталира електрическо освѣтление, че е обавилъ тѣргъ за постройка на театъръ и маса крупни начинания и дѣла, които може да не сж „*велики и модерни*“, но полезни и необходими за единъ модеренъ градъ. Но в. „Свѣткавица“ това не вижда, защото тя живѣе въ тъмнитѣ облаци.

Изъ медения мѣсець на коалицията.

Правителственитѣ глашатаи, съзирайки ясно, че бракътъ на насилзоженитѣ отъ короната властующи партии, не върви тѣй гладко и тъмни облаци се виятъ надъ

толкова щедро възхваляваната коалиция, сж станали много раздразнителни и наклонни въ венчко писано отъ опозицията, за тоя създаденъ отъ горѣ съюзъ да съзиратъ само интриги. Нещастници! Никои не Ви е кривъ и не би помислялъ да интригува помежду дневнитѣ съюзници, защото гърнето се търколи да намѣри захлупака си, т. е., за нашия народъ не ще е ни потопло, ни по студено, ако двама потпеници заедно, или по-отдѣлно ще го угнетяватъ. Ако обаче ние съглеждаме недовѣрнето на съюзницитѣ по-между имъ и го знаеяме, не го правимъ съ цѣль на интрига, а да обърнемъ вниманието на българския народъ, че неговитѣ сждбини сж повѣрени въ ржцѣтъ на съюзници безъ взаимно съгласие и разбиране и държавния ни животъ ще се изживѣе въ взаимни караници и ще върви на прѣдъ, както колата теглена отъ рака, орема и шуката. Съ слѣднитѣ питати отъ органитъ на едната партия ние ще оставимъ самитѣ съюзници да говорятъ за взаимното си разбиране:

Ще ни сливатъ, такова е заглавието на антрефилето въ в. „Общественъ гласъ“ органъ на цанковиститѣ въ Шуменъ броя му отъ 9 априлъ т. г. воглавъ на Хр. Тодоровъ. Бившъ министръ, по поводъ общото окръжно на централнитѣ бюро на коалиранитѣ се народници и цанковисти. Въ него между другото ще срѣщнете и слѣднитѣ мисли намѣта силно подчертани:

„Не знаемъ отъ какви чувства се е въздушевявалъ г. Дагевъ, като е слагалъ подписа си подъ това окръжно, но ние считаме да направимъ едно допълнение къмъ окръж. Твърдѣ би прилѣгнало да се сложеше по отдолу и откъслекътъ на извѣстната телеграма, дадена отъ покойния шефъ на народната партия, Стоиловъ, до вратчанския окр. управителъ на 11 септември 1894 год., който заповѣдаше тѣй: „... Ако се види че Цанковата кандидатура прѣдодѣлѣ, нѣкой наши приятели отъ Слатина, или самото бюро, може чрѣзъ угасване свѣщитѣ, или взимание списѣцѣтъ, да направи изборътъ да не се състои.“

Че народничитѣ отъ Стоилово врѣме сж се ония сжщитѣ народничѣ ще се разбере и отъ думитѣ, произнесени отъ прѣдседателя на самоковското народническо бюро, нѣкой си Начевъ, който на 17 мартъ т. г. въ едно събрание е казалъ, споредъ както в. „Самоковска комуна“ съобщава, слѣднитѣ много-

знаменателни думи: „Сега намъ ни трѣба окол. началникъ, който *дѣте отъ утробата на майка да разплаче*.“

На сцената има вълци, които пастирътъ мека да пустне въ кошарата. Но намъ се струва, че овцитѣ трѣба да се питатъ, щатъ ли да дружатъ съ вълци и да станатъ едно стадо. Толкова за сега.

Въ сжщия брой на друго мѣсто подъ ласкавия епитетъ на съюзника съ думитѣ: *народническа наклонност*, четемъ слѣдното:

„Снощи на поповската гара, м-ръ Люцкановъ изпитатъ една неприятностъ. Народническа депутация, на чело на Хрисанда Поповъ, му заявила: не щѣхте да назначите началникъ отъ Попово — не устояхте на думата си. Искаме: 1) да назначите нашия кандидатъ и 2) сливането да стане прѣди изборитѣ. Итъкъ, ще напустнемъ партията, ще станемъ тончевисти или какво да е друго. На тая нахалностъ народническа, м-рътъ е отговорилъ, като патѣкалъ се семеря на демонстрантитѣ!

Да живѣе сливането!“

Вчера пъкъ въ Варна, града ни, срѣщаме по улицитѣ зазепени розови афиши, издадени отъ бюрото на цанковиститѣ за събрание, на което да се опрѣдѣлятъ само отъ цанковиститѣ кандидати за Вел. Н. Събрание. И слѣдъ това не остава нищо друго освѣнъ да свършемъ съ думитѣ на съюзния народнически в. „Рѣчь“: „Не сливане, а сриване очаквайте, г-да управници!“ Тука вече пѣма интриги, а факти изнесени и събития прѣдрѣчени отъ васъ самитѣ.

Народнически апетитъ.

Народничитѣ бързатъ — иматъ голѣмъ апетитъ. Вчера поежа управлението и днесъ искатъ да накрапятъ в. „Миръ“ на всички общини. Не забравили и нашата община. Офицноза съ напечатанъ адресъ е билъ изпратенъ вече въ общината. Обаче, общинското управление е разпоредило да се повърне обратно въ редакцията. Народничитѣ не сж забравили старитѣ си навици — вѣлжтъ жбжитѣ си не мѣни.

Първото утро д-во „Майна“ ще се даде на 24 т. м. Входъ за кавалеръ 1 л., за дами 50 ст., за ученици 30 ст. Начало 3 часа слѣдъ обѣдъ.

Получи се въ редакцията дописка отъ Каварненската Демократическа Организация, която по нѣмане мѣсто ще помѣстимъ въ идущия брой.

метѣта на падналии за християнитѣ българи кралъ е основало фондъ за въздигане паметникъ на могилата, която е близо до градътъ по шосето Варна — Добричъ.

Втората книга извѣстия съдържа материали за изучаване историята на гр. Варна и Окрѣга. Интересно е изложението на Г. Димитровъ за потеклото на „гагаузитѣ“ и произходътъ на думата. Автора прави заключение, че гагаузитѣ сж потомци не само на узи, гузи, огузи, узени, тонгузи и пр., а още и на благороднитѣ узбеки. Второ по редъ е изложението на Х. К. Шкорпилъ за „турекитѣ укрѣпленія въ Варна“ отъ 1828 и 1834 год., къмъ което е приложенъ и единъ планъ на гр. Варна съ по-дробни обяснения къмъ него. На трето мѣсто сж напечатани разнитѣ съобщения за старини въ окръга — тукъ памираме едно съобщение на Кестеричкия епископъ Г. Антоновъ за единъ чудовищенъ обичай на кестеричани: Прѣди да бжде погребенъ единъ мъртвецъ, ако той е *чужденецъ*, пробждали го съ пожъ въ лѣвата страна подъ гущата; И това ставало дори до 1885 год., за да се поурѣчи на мъртвеца да стане вампиръ!

Третата книга извѣстия е „Варна - Аладжа-Манастиръ“. Тя не носи названието „извѣстия“, об-

носи № III и е издадена отъ дружеството. Книжката е малка и съдържа пѣтти впечатления на автора и И. Веновъ и нѣма научна стойност: Това което тя съдържа като история на манастиря е по-добрѣ изложено въ 2—3 страници отъ Г. Шкорпилъ въ отчета на дружеството за 1906 год. Не ни интересуватъ литературнитѣ достоинства на книжката, обаче тя не би трѣбвало да носи № на *извѣстията*, щито да се издава отъ дружеството.

Четвъртата книга извѣстия е току що издадена — тя съдържа материали за изучаване историята на Варна и е посветена за епоменъ на петдесетгодишнината отъ основаването първото българско училище въ Варна и първото богослужение на славянски езикъ. Първата статия въ книгата е „Възраждането на българщината въ Варна“. Първото училище е било открито на 1 септември 1860 г. а първото богослужение на славянски езикъ е станало въ 1860 г. катъ църква св. Георги на 1 с. год. Статията за сжщитѣ нево на околностъ Правн силно на е по-лишъ

и училище сж били основани десетина години по-рано въ с. Николаевка. Това село, съ своитѣ първи хора, е имало голѣмо значение за развитието на гр. Варна и околнитѣ села. Основателъ на църквата и училището въ Варна и много села е билъ Николаевченина Атанасъ Чорбажи, който се поминалъ въ Цариградъ, като делегатъ на Варн. Окрѣгъ по църковния въпросъ. Втората статия е „Възраждането на българщината въ Провадия“ отъ свещ. Ив. К. Радевъ. Книгата съдържа още материали, които заглѣгатъ по старата история на Варна.

Отъ краткото изложение на сдържанитѣ на *извѣстията*, колко цѣнни и интересни въобще какъ дружески пѣхъ е работило крѣпната, която слаба. Какъ на чл. 184

чието наученъ интересъ? Не е застъпено добрѣ и лѣкарското съсловие въ Варна, сжщо и сждийското, ако и да има въ тѣхната срѣда хора съ дългогодишно живѣне въ Варна. Адвокати и класни учители има доста; офицери тоже малко членове има. Въобщо, учасивно отъ страна на Варн. интелегенция липсва, а въ окръга почти нѣма. А членекитѣ въно годишно. Незгическото даниятъ злѣ

Приходитъ сж слѣдъ достатѣчни за г. ти, изнеква жеството съ въ с.

Финансовото положение на Варненската община.

Продължение от брой 26

Азъ мисля, че не е безъ значение и пазърната частъ на бюджета, който може да ни даде значителни постъпления, които могат да останатъ като излишъци, защото не всички сж само отъ случаенъ характеръ. Напримеръ: 1-во общината има вземания по изпълнителни листове, сумата по които възлиза на 104,066 лв. и 2-ро отъ продадени вече мѣста има да взема отъ лицата указани въ списъка лева 571,797 лв. Или всичко 104,066 плюсъ 571,797=675,863 лв. Отъ тая сума е прѣдвидено въ бюджета за тѣзи година да постъпнатъ: а) по § 35 п. 2 отъ продажба на мѣста 200,000 лева и б) по § 37 отъ постъпления по ликвидирани бюджети и по изпълнителни листове — 50,000 лв., а всичко 250,000 лв. Като се спадне тази сума отъ реалното вземане 675,863 лв., остатъка отъ лв 425,863 ще постъпни прѣзъ слѣдующитѣ години, защото тия вземания сж реални, а при това и гарантирани. А ерѣшу тия бждаци постъпления общината нѣма да има такива разходи, каквито сега има прѣдвидени въ тая годишния бюджетъ.

Да видимъ ще може ли и отъ гдѣ, общината да посрѣща плащанията за службата на новия заемъ, които ще бждатъ годишно 301,272 лева. На тоя въпросъ отговарямъ утвърдително, защото при наличността на спгуритѣ ресурси, отъ които разполага общината, финансовото ѝ положение е „повече отъ добро“ и можемъ да бждемъ гарантирани, че и при слаби години ще можемъ да плащаме нашитѣ задължения и да посрѣщаме свойтѣ нужди, безъ да имаме страхъ отъ нѣкое влошаване на общинскитѣ финансии. А споредъ менъ, ето отъ кои приходи би могла общината да посрѣща годишния разходъ отъ 301,272 лв. за лихви и погашения на новия заемъ:

- 1) Отъ увеличение на приходитѣ по § 2 п. п. 1 и 3 §§ 10, 20, 27 и 28, годишно най-малко
лева 140,000
- 2) Отъ разходи каквито за въ бждаци нѣма да имаме и които отбѣлжихъ по-горѣ годишно лева
70,000
- 3) Отъ лихва на паритѣ отъ заема, които ще стоятъ въ банцитѣ най-малко лева
80,000
- 4) Отъ увеличаване на нѣкои отъ приходитѣ, въ допустимия отъ закона максимумъ
лева 140,000

Или всичко годишно „ 430,000 а на насъ ще ни сж потребни 301,272 лева.

Съображенията ми за да подържамъ, че горнитѣ приходи може

да ги има общината въ всѣко врѣме сж слѣдитѣ: а) дохода по § 2 отъ наема на общинскитѣ сгради бързо се увеличава и не само отъ повишаването на наемитѣ, но и отъ ново постронитѣ сгради, които по-горѣ изброихъ; сжко и прихода отъ горитѣ се увеличава; б) сж разходитѣ въ размѣръ на 70,000 лева ще може да се намалятъ товаритѣ на бюджета, поради причинитѣ, които посочихъ; в) постъпленията по § 10 отъ „добивъчни стотинки“ (врѣшнини) ще се увеличатъ, защото станалото прѣзъ миналата година ново облагане сж

данѣкъ на занятието и ново облагане сж данѣкъ на сгради, което ще се извърши прѣзъ тѣзи година, ще донесе увеличение на данѣцитѣ, а слѣдователно и увеличение на врѣшнитѣ; г) прихода отъ § 20 „отъ клане на добитѣкъ“ ще се увеличи, защото споредъ послѣдното прѣброяване населението въ градътъ се е увеличило сж около 7,000 души или сж 1/5 отъ напрѣшното. А това увеличение ще увеличи и консумацията на мѣсо, която ще прѣдизвика и увеличение на доходъ отъ кръвнина.

(Слѣдва).

ОБЯВЛЕНИЯ

на

Варненското Градско Общинско Управление.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 5907

гр. Варна, 13 Априлъ 1911 година.

Обявява се, че на 27 того въ 9 часа сутринъта въ помѣщението на Варненската Община ще се произведе търгъ сж явна конкуренция за отдаване подъ наемъ общинско лозе въ мѣстността „Св. Никола“ отъ 5 декара и стария бюфетъ въ „Гюндюзъ Чешме“ — за врѣме отъ сключване на договора до 31 Декемврий 1911 год. и въ (сжщия день) 10 часа сутринъта на самото мѣсто събаряне и продажба материала на дюгения въ П уч., бивши на Ерифели х. Динилова.

Залогъ 30%.

Първоначалната цѣна се опрѣдѣля въ врѣме на търга отъ тържната комисия.

К М Е Т С Т В О Т О .

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 5813

гр. Варна, 6 Априлъ 1911 година.

Варненската община обявява, че на 12 Май т. г. въ сжщото управление ще се произведе търгъ сж тайна конкуренция за отдаване на прѣдприемачъ, паленето и подържанieto на лампитѣ „Аладинъ“ за врѣме отъ сключване договора до 31 Декемврий т. година.

Офертитѣ ще се приематъ отъ 9—11 часа сутр. Приблизителна стойностъ на прѣдприятието е около 13500 лева.

Залогъ 675 лева.

Тържнитѣ книжа сж на разположение.

Г. г. конкурентитѣ трѣбва да се съобразяватъ напълно сж закона за общественитѣ прѣдприятия.

Кметъ: Ф. Христовъ.

Секретаръ: М. Петковъ.

Първа Българска Модерна Фабрика

ТАХЖЕНА-ХАЛВА, ЛОКУМЪ И ДР.

А. Г. Кацулисъ — Варна.

ФАБРИКАТА ПРОИЗВЪЖДА:

ХАЛВА въ обли тенекийни кутин по 8. 6. 4. 2. 1. 1/2 и 1/4 кгр.
ЛОКУМЪ фжестжкли въ кутин по 5. 1. 1/2. 1/5. и 1/15 „
„ кристалъ триколоренъ въ кутин по 1. 1/2. и 1/5 „
„ царски „ „ по 1 — 1/2 кгр.
НЕБЕТЪ-ШЕКЕРЪ (КАНДИО) въ каси по 25 килограма.
ЛЕБЛЕБИ-ШЕКЕРЪ „ „ по 35 „

ПРОДАЖБА НА ЕДРО.

5—11—5 ДОБРОКАЧЕСТВЕННОСТЪ ГАРАНТИРАНА.

БОРИСЪ ПОПОВЪ

(АДВОКАТЪ)

Се раздѣли сж досегашния си съдружникъ Добришки адвокатъ Тодоръ Тошевъ и се установява за винаги въ гр. Варна, до Окржния Сждъ.

Приема да защитава всѣкакъвъ видъ дѣла прѣдъ всички сждилища въ Царството.

1—55—2

Обявление.

Долоподписанитѣ, съобщаваме на интересуещитѣ се, че откупихме Държавната гора при мѣстността „Рогачево“, до селото Чукурово (Текенска община) въ която се намиратъ необходимитѣ принадлежности за единъ земледѣлецъ като: мертеци, колове, пѣрти, дърва и др.

За улѣснение на купувача било каквото и да е, билетитѣ ще се издаватъ на самата гора.

Цѣнитѣ много намалени.

Материалъ насѣченъ и не насѣченъ.

Балчикъ, Декемврий 1910 г.

Съ почитание:

1—50—3 Ж. Атанасовъ, П. Гецовъ и Райчо Петровъ.

Интересно за любители на ловѣтъ!

Продава се ловджийска пушка испанска система 16 калибръ.

—ЦѢНА ИЗНОСНА.—

Споразумение въ печатницата на Д. Тодоровъ — Варна.

ПОДЪ ПЕЧАТЪ Е ВЕЧЕРИНКИ И УТРА

нн. IV отъ

Ив. Ст. Андрейчинъ

цѣна 3 лв.

издава книжарницата на

К. Евстатиювъ — Варна.

1—45—5

НАРОДНА СИЛА

— Органъ на Варненския Окржженъ Демократически Комитетъ —

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО.

Годишенъ абонаментъ 5 лв.

За гармонденъ редъ: IV стр. 0-80 лева

На II и III стр. по споразумение.

урежда редакционенъ комитетъ.

Администраторъ: Н. Нейковъ.

Единъ брой 10 ст.